

Kaiser László

Életet okolva

Rombolni is jó volt,
minek is tagadjam,
végül a nagy béke
magamnak, magamban.

Oda menekültem,
hogy egyben maradjak,
így lett csak nyugvásom,
nem pedig halottnak.

Inkább a rombolás,
mint ugrás a mélybe,
talán ez volt nekem
hangok segítése.

Mutatták a rosszat:
ne legyek még rosszabb,
köszönöm hívását
ama hívó szónak.

Mérleget megvonva:
talán nincs is mérleg,
életet okolva
maradt meg az élet.

Az én térfelem

A homogén fal velem szemben,
ez a homogén akarat,
hogy nem mondani mondatokat,
hogy nem formálni szavakat.

Más térfél van, hogy így beszélek,
más térfél a hallgatásom,
én fönt vagyok és mélyben vagyok,
átüvöltök némaságon.

Az én csöndem az én beszédem,
talán szeret, ki hisz nekem,
akárhogy is, már nem változom:
legyen poklom és édenem.

Kincstár lettem

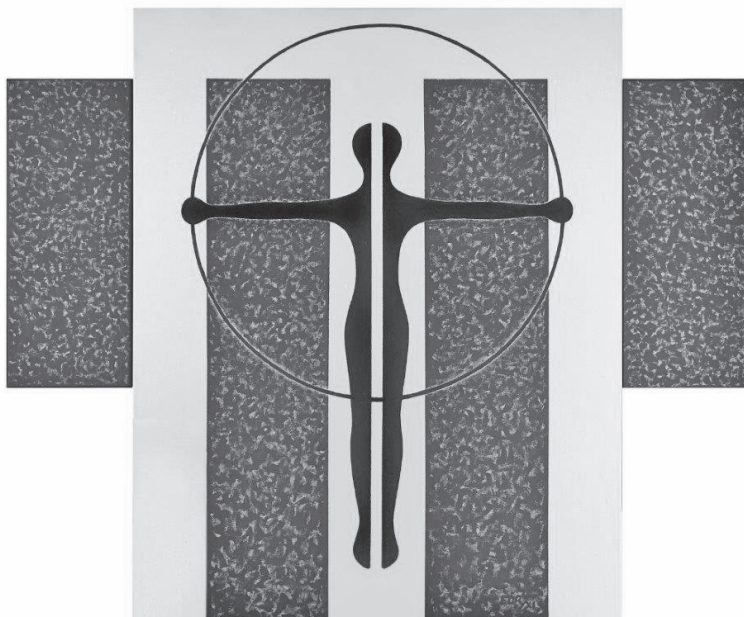
Kincstár lettem hamis gyönggyel,
amit látsz csak, bátran hordd el,
fölkínálom gazdagságom,
ha becsaplak, nem is bánom.

Mért hagytad, hogy megváltozzam,
s legyek vendég a sorsomban –
legyen tied hazug voltom,
legyél hálás, ha elmondom.

Beszélgessünk mindhalálíg,
gesztus, szó már úgy sem bámít,
nincsen harag, nincs indulat:
újabb árvák égbolt alatt.

Nem költözöm, nem maradok

Nem költözöm, nem maradok:
bennem valami megfagyott,
valami nem hagy indulást,
tükörben minden megutált
béklyózza, hogy el, hogy tovább,
keresd másutt a sok csodát,
s nem maradok, nem költözöm,
magamból mindazt kiölöm,
mi űzne végre innen el,
hamis játszmák mindenkivel,
nem költözöm, nem maradok:
minden egyben és széthagyott.

Oltár
(2011, akril, vászon, 100×120 cm)

Radnai István

Vakrozsda a rügyeken

a tavasz résein mintha megváltozott volna
de félbemaradt-e vagy jöttek új tarka felhők
delirál a világ vagy egy ország sanda sorsa
valami új világ-gomba mely tövében felnőtt

valami rozsdás fal a vasak még kiállnak
huszonöt év új-antik barna rommező
aki éhes ma hányhat köphet és kiálthat
hullámpapír világból elzsibbadt erő

a világ szó mely a világossággal rokon
hiszen olyan drága volt petróleum s a villany
profán világmegváltó tőlem ne vedd zokon
huszonöt éve délibáb új tava megcsillan

most a hazából napfényes bandzsa tájra
szédülünk titkon jólét-otthonra vágyva

Holnap

tüsszög a hajnal a kávé lecsorog
a gyomorból üzen az agynak
mint a pálinka sokkol
aztán elsimul mint a csend

nem zakatol a gondolat kádból a dugó
a versbe csordul mintha fejen állna

közben bíborrá fényesül a lila háttér
de elveszti vonzerejét felhőkbe vonva
hiszen a felhő mindig ott van
a köd az agyban otthonra talál

okoskodik a penge elme

Ablak

ködös alkony a nyugat alkonya
ködös nyugat távolodó hit
halált lehel a pára nincs feltámadás
nyugat felől alkonyi szelek fújnak

tépd fel szél a ködöt
égjen el a halvány alkony
a nap alatt porlad a hit
rengő partra fut a tenger

lám elér az alkony ködöt szital
elcsúsznak január tavaszi álmaink

Sipos Erzsébet

Egri képek

Dobó István

Páncélmadár, csőrében
kis haza,
fészket védi,
habár alatta
ég a fa

Egri nők

Szépségük füst, korom
a kontytű:
nyílvesző, dárda,
ölükből kőmagzatot
dobálnak
emberfaló
kegyetlen
óriásra

Fazola Henrik

S az isteni kovács
lehelt az anyagra
ős erő fohászt,
s az izzó parázsban
engedelmesen,
a hajlékony ág
vas rózsát terem

Lenkey János

Szent sebeit
olajjal nem kente
senki,
rémült agyában
harc mént dobolt,
de vakmerőn,
hős századával,
a legbátabb
katona volt

Gárdonyi Géza

Pipafüst felhők felett,
tűzött az égre
sok fényes,
csillag rajzszeget